

Sygnatura akt II AKa 201/21

**1.**

**2. WYROK**

**2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 11 maja 2022 r.

**5. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:**

Przewodniczący sędzia SA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SA Jarosław Mazurek (spr.)

SA Wiesław Pędziwiatr

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

**6. przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Artura Jończyka**

**7. po rozpoznaniu 11 maja 2022 r. sprawy**

**8. S. F. oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.**

**9. R. L. (1) oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.**

**1. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego R. L. (1) oraz prokuratora co do obu oskarżonych**

**10. od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy**

**11. z 18 marca 2021 r. sygn. akt III K 13/20**

**I. zaskarżony wyrok wobec S. F. i R. L. (1) utrzymuje w mocy;**

**II. poniesionym wydatkami w postępowaniu odwoławczym związanymi z apelacją prokuratora obciąża Skarb Państwa;**

**III. zwalnia oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, poniesionymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

**UZASADNIENIE**

Formularz UK 2	Sygnatura akt	<b>II AKa 201/21</b>	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. <b>CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>		
1.1. <b>Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
<b>Wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 18 marca 2021r sygn. akt III K 13/20</b>		
1.2. <b>Podmiot wnoszący apelację</b>		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		

1.3. <b>Granice zaskarżenia</b>			
1.1.1. <b>Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. <b>Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
<b>1.4. Wnioski</b>				
#	uchylenie	#	zmiana	
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami</b>				

<b>przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
<b>1.5. Ustalenie faktów</b>				
<b>1.1.3. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	S. F.	umiarkowana opinia o skazanym z czasu pobytu w Areszcie Śledczym w Ś. w okresie od 3 listopada 2021 r. Z opinii Dyrektora Aresztu Śledczego wynika, że zachowanie aresztowanego w trakcie pobytu w warunkach izolacji nie budziło zastrzeżeń, przestrzegał dyscypliny oraz zasad wynikających z porządku wewnętrznego oraz k.k.w., w kontaktach z przełożonymi przyjmował postawę regulaminową, a w grupie wychowawczej funkcjonował właściwie, unikał sytuacji konfliktowych nie było konieczności stosowania wobec niego środków	opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego w Ś. z 10 maja 2022 r.	729-731

		przymusu bezpośredniego ani nie odnotowano zachowań agresywnych, nie był karany dyscyplinarnie, ani nagradzany. Nie był uczestnikiem podkultury przestępczej w czasie wolnym czytał prasę, oglądał programy telewizyjne.		
2.1.1.2.	S. F.	dotychczasowa niekaralność	karta karna	727
2.1.1.3.	R. L. (1)	pozytywna opinia z jednodniowego pobytu w Areszcie Śledczym w Ś. w dniu 7 stycznia 2020r	opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego w Ś. z 10 maja 2022 r.	732-734
2.1.1.4.	R. L. (1)	dotychczasowa niekaralność	karta karna	728
1.1.4.	<b>Fakty uznane za nieudowodnione</b>			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	<b>Ocena dowodów</b>			
1.1.5.	<b>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>			

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1	opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego w Ś. z dnia 10 maja 2022 r.	Opinia została sporządzona przez uprawnioną osobę to jest Dyrektora Aresztu Śledczego, a opinia ta jest rzetelna i pełna, odnosi się również do zachowania aresztowanego z czasu przed pobytem w warunkach izolacji, co wynika z wywiadu środowiskowego. Opinia szczegółowo odnosi się do zachowania w warunkach aresztowych wskazując na umiarkowane zachowanie w warunkach izolacji, brak konieczności stosowania środków dyscyplinujących, ale i brak nagród, a ogólna ocena została określona jako umiarkowana.	
2.1.1.2	karta karna	dowód obiektywny podchodzący z bazy Krajowego rejestru karnego	
2.1.1.3	opinia o oskarżonym z Aresztu Śledczego w Ś. z dnia 10 maja 2022 r.	Obiektywna opinia sporządzona przez upoważnioną osobę.	
2.1.1.4	karta karna	dowód obiektywny podchodzący z bazy	

		Krajowego rejestru karnego.	
1.1.6. <b>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<b>Prokurator (...)w Ś.zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych S. F. i R. L. (1) i na podstawie art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zarzucił :</b>  I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na nieprawidłowym	# zasadny  # częściowo zasadny  # niezasadny	



przyjęciu, że posiadanie przez oskarżanych S. F. i R. L. (1) statusu osób młodocianych i względy wychowawcze jako samodzielny byt, są wystarczającą przesłanką do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, która zagwarantuje wychowawcze cele kary, podczas gdy stanowią one jedynie punkt wyjściowy i muszą być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi mającymi znaczenie dla wymiaru kary, którymi w niniejszej sprawie są: sposób zachowania się oskarżonych przejawiający się w szczegółowym zaplanowaniu przestępstwa rozboju na osobie W. P., który to plan rozciągnięty był w czasie, a obejmował m.in. wyposażenie się w kominiarki, chustki i okulary przeciwsłoneczne oraz nóż o długości całkowitej 33 cm, w tym długości ostrza 26 cm, determinacja w zamiarze jego popełnienia, towarzysząca

zwłaszcza u  
oskarżonego S. F.,  
który zainicjował  
czyn zabroniony  
i był głównym  
organizatorem  
przestępczego  
przedsięwzięcia,  
użycie przy  
popelnieniu  
przestępstwa  
niebezpiecznego  
narzędzia w postaci  
noża, doznane  
obrażenia ciała przez  
pokrzywdzoną oraz  
doznane również  
cierpienia  
psychiczne mające  
związek ze  
zdarzeniem, które  
dla pokrzywdzonej  
niewątpliwie było  
traumatyczne,  
motywacja  
oskarżonych  
zasługujących na  
szczególne  
potępienie, nie dają  
podstawy do  
zastosowania  
dobrodziejstwa  
nadzwyczajnego  
złagodzenia kary,  
bowiem tak  
nadzwyczajnie  
złagodzona kara  
pozbawienia  
wolności nie  
zagwarantuje  
realnego jej  
oddziaływania  
wychowawczego  
wobec S. F. i  
R. L. (1), a  
jedynie wymierzona  
oskarżonym  
bezwzględna surowa  
kara pozbawienia  
wolności swoją

dolegliwością  
uświadomi  
oskarżonym stopień  
naganności  
popelnionego czynu,  
ponoszenia  
konsekwencji  
swojego zachowania  
oraz fakt  
obowiązywania  
wartości  
społecznych i  
konieczność ich  
respektowania w  
przyszłości, a także  
będzie miała  
oddziaływanie  
ogólno prewencyjne,  
w szczególności  
w środowisku, w  
którym oskarżeni  
przebywają, co  
niewątpliwie  
wzbudzi  
świadomość w  
odczuciu  
społecznym, że  
popelnienie  
przestępstwa o  
ciężkim charakterze  
gatunkowym nie  
popłaca i będzie  
skutkowało  
ponoszeniem  
surowej  
odpowiedzialności  
karno prawnej

II. rażąco  
niewspółmierność  
wymierzonej  
oskarżonemu S.  
F. kary jednego  
roku pozbawienia  
wolności i R. L.  
(1) kary jednego  
roku pozbawienia  
wolności z  
warunkowym  
zawieszeniem jej

wykonania na okres próby trzech lat, podczas gdy znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu wyrażający się w rodzaju i charakterze naruszonego dobra w postaci życia i zdrowia pokrzywdzonej, motywacji oskarżonych zasługujących na szczególne potępienie, sposobie i okolicznościach popełnienia czynu, przejawiających się w szczegółowym zaplanowaniu przestępstwa rozboju na osobie W. P., który to plan rozciągnięty był w czasie, a obejmował m.in. wyposażenie się w kominiarki, chustki i okulary przeciwsłoneczne oraz nóż o długości całkowitej 33 cm, w tym długości ostrza 26 cm, determinacji w zamiarze jego popełnienia, towarzyszącej zwłaszcza u oskarżonego S. F., który zainicjował czyn zabroniony i był głównym organizatorem przestępczego przedsięwzięcia, w użyciu przy popełnieniu przestępstwa niebezpiecznego

	<p>narzędzia w postaci noża, doznanych obrażeń ciała przez pokrzywdzoną oraz doznanych również cierpień psychicznych mających związek ze zdarzeniem, które dla pokrzywdzonej niewątpliwie było traumatyczne, lekceważenie przez oskarżonych podstawowych norm prawnych i społecznych, jak również względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonych oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, powodują, iż orzeczona kara nawet przy przyjęciu, że zachodzą podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary, nie może zostać uznana za sprawiedliwą i koniecznym jest orzeczenie wobec oskarżonych S. F. i R. L. (1) zdecydowanie surowszych kar pozbawienia wolności.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>				

zasadny albo niezasadny		
<p><b>Ad. I. i II.</b></p> <p>Sąd Odwoławczy do obu zarzutów odniesie się łącznie, albowiem z treści zarzutów (w części dotyczącej strony przedmiotowej czynu) podniesione argumenty są tożsame. W istocie skarżącemu chodzi bowiem o wykazanie konieczności podwyższenia kary wymierzonej oskarżonym.</p> <p>Zarzut błędnego ustalenia, co do możliwości zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary - art. 60 § 1 k.k. nie jest słuszny z kilku powodów. Przede wszystkim wątpliwe wydaje się konstruowanie zarzutu w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. w zakresie błędu, co do ustaleń faktycznych - in concreto co do statusu oskarżonych jako młodocianych i możliwości zastosowania w oparciu o taką podstawę instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Oczywiście jest,</p>		

że oskarżeni są sprawcami młodocianymi w rozumieniu art. 115§10 k.k. oraz że art. 60 §1 k.k. daje prawną podstawę od nadzwyczajnego łagodzenia kary co do takich sprawców. Ustawodawca przewiduje możliwość zastosowania tej instytucji w każdym przypadku, jeżeli przemawiają za tym względy określone w art. 54 §1 k.k., a więc te dotyczące osoby młodocianej, co do której dyrektywy wymiaru kary nakazują w pierwszej kolejności zastosować takie środki represji karnej, by sprawcę przede wszystkim wychować. W przypadku przypisanego oskarżonemu czynu z art. 280§ 2 k.k., najniższa możliwa kara za to przestępstwo wynosi 3 lata pozbawienia wolności. Tak wysoka izolacyjna kara (dla bardzo młodych sprawców) nie ma w sobie cech wychowawczych, a jedynie represyjne. Nie ma racji skarżący, że w przypadku oskarżonych nie mają znaczenia

takie okoliczności jak dotychczasowa niekaralność oraz dobra opinia w miejscu zamieszkania.

Przede wszystkim są to fakty obiektywne i w toku postępowania przed sądem zostały skutecznie

wykazane. Opinia o oskarżonym R. L. (1) dotyczy zachowania nie tylko w stosunku do rodziny, ale także do innych członków lokalnej społeczności i w tym znaczeniu jego zachowanie jest wręcz wyróżniające.

Przy wymiarze kary nie sposób pominąć zaangażowania tego oskarżonego w życie szkolne

(przewodniczący klasy) czy też lokalne - ministrant.

Sąd stosując w przedmiotowej sprawie art. 60 § 1 k.k. brał pod uwagę dyrektywy sądowego wymiaru kary, określone w art. 53 § 1 k.k. i 54 § 1 k.k., które wskazują, że sąd za popełnione przestępstwo

wymierza karę według swojego uznania, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień szkodliwości społecznej czynu



oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Oczywiście przypisany oskarżonemu czyn zawiera wysoki ładunek szkodliwości społecznej i znaczny stopień zawinienia, co sąd meriti miał na uwadze wymierzając oskarżonemu różną jakościowo kary. Skarżący w podniesionym zarzucie wyolbrzymia znaczenie okoliczności przedmiotowych czynu takich jak przygotowanie do popełnienia czynu, gdyż nie świadczą one jednoznacznie negatywnie o oskarżonych, a jedynie wskazują na przestępstwo zaplanowane i popełnione przez młodzież nie mającą doświadczenia w tego typu bezprawnych zachowaniach. Przede wszystkim jeżeli uwzględni się motywację działania oskarżonego S. F., który przede wszystkim chciał dokuczyć W. P. poprzez zabór

telefonu (by nie miała kontaktu z nowym chłopakiem), to wszystko to świadczy o niedojrzałości emocjonalnej oskarżonych.

Lektura akt przedmiotowej sprawy i analiza procesowych relacji przekazywanych przez oskarżonych czy też świadków przesłuchanych w sprawie wskazuje, że tak zaplanowane i zrealizowane przestępstwo mogło być dokonane wyłącznie przez osoby młode na granicy dorosłości. Obiektywnie rzecz biorąc nasuwa się nieodparte wrażenie, że popełniony przez oskarżonych czyn, jakkolwiek tragiczny w skutkach, był dokonany "bez sensu". W praktyce orzeczniczej takiego rodzaju przestępstwa nie zdarzają się często. Można pokusić się nawet o stwierdzenie że był to "wybryk młodzieńczy" oskarżonych, których skutków do końca sobie nie uświadamiali. Skarżący odwołuje się również do tej dyrektywy wymiaru kary, która dotyczy

społecznego oddziaływania kary. Pamiętać jednak należy, że nie jest to pierwsza i jedyna zasada mająca znaczenie przy ocenie winy sprawcy i koniecznej sankcji. Skarżący w uzasadnieniu apelacji przywołuje szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i apelacyjnego, liczne poglądy doktryny mające wskazywać, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec młodocianych sprawców było nieuzasadnione. Przypomnieć tylko należy, że przywołane orzeczenia dotyczą innych oskarżonych i innych czynów karalnych. Jakkolwiek zawierają pewne tezy o charakterze ogólnym to nie mogą być stosowane wprost bez uwzględnienia realiów tej konkretnej sprawy. Sąd I instancji wymierzając karę oskarżonemu S. F. w postaci kary bezwzględnej pozbawienia wolności, zaś R.

L. (1) pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie pomylił się, co do prognozy i konieczności zastosowania kryteriów wychowawczych. Obecnie bowiem oskarżony R. L. (1) jest w trakcie zdawania egzaminu maturalnego i planuje studia wyższe o profilu informatycznym, zaś oskarżony S. F. jest tymczasowo aresztowany do innej sprawy. Sąd Odwoławczy w całości podziela argumenty Sądu I instancji wskazane w sekcji 4 uzasadnienia, a dotyczące wymiaru kary orzeczonej oskarżonym i z tych powodów zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych kar uznał za całkowicie nietrafny. Na koniec dodać należy, że karę sąd zawsze wymierza według swojego uznania, w granicach przewidzianych przepisami prawa, tak by kara nie przekraczała stopnia winy. To sąd I instancji bardzo rzetelnie prowadząc

<p>przedmiotowe postępowanie miało możliwość oceny zachowania obu oskarżonych także po popełnionym czynie, w trakcie przeprowadzonych dowodów na rozprawie głównej. Zasada bezpośredniości ma bardzo doniosłe znaczenie zwłaszcza w sprawach, co do których zachodzą atypowe zdarzenia, nacechowane niejednoznacznością motywacją działania.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonym za zarzucany im czyn kary:</p> <p>wobec S. F. 5 lat pozbawienia wolności, a wobec R. L. (1) 3 lat pozbawienia wolności, bądź alternatywnie, jeżeli Sąd nie uwzględni zarzutu Prokuratury dotyczącego nieuzasadnionego zastosowania instytucji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>nadzwyczajnego złagodzenia kary, to podwyższenie wymiaru kary pozbawienia wolności wobec</p> <p>S. F. do 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, a wobec R. L. (1) do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i uchylenie rozstrzygnięć zawartych w punktach II i III dyspozycji zaskarżanego wyroku dotyczących warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec R. L. (1) oraz utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pozostałym zakresie.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Z powodów wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia wniosek prokuratora o podwyższenie kary do 5 lat pozbawienia wolności, co do S. F. i 3 lat pozbawienia wolności co do R.</p>			

L. (1), jest całkowicie niezasadny. Tak wysoki wymiar kary nie odpowiada koniecznej i społecznie uzasadnionej potrzebie odpłaty za popełniony przez oskarżonych czyn, a byłby wyrazem wyjątkowej represji państwa nakierowanej na młode uczące się jeszcze osoby. Z tych powodów tak określony wniosek prokuratora nie mógł być uwzględniony w postępowaniu apelacyjnym. Również wniosek alternatywny o orzeczenie kary przy uwzględnieniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, ale na poziomie wyższym nie znajduje uzasadnienia. Przy tak sformułowanym wniosku, zwłaszcza wobec R. L. (1) trudno dopatrzeć się słuszności zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Skoro orzeczona przez sąd meriti kara roku pozbawienia wolności miałyby być zamieniona na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Gdzie w

tym wypadku rażąca niewspółmierność kary? Co do S. F. sugerowana kara 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności znacznie przekracza konieczny wymiar kary odpowiadający stopniowi zawinienia sprawcy oraz szkodliwości społecznej czynu, a wymierzona kara roku bezwzględnego pozbawienia wolności spełnia cechy kary adekwatnej i sprawiedliwej, w szczególności wobec orzeczenia wobec obu oskarżonych środka kompensacyjnego. Z tych powodów i ten wniosek nie znalazł akceptacji Sądu Odwoławczego.

3.2.

**Obrońca oskarżonego R. L. (1) zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił :**

1) obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ

# zasadny

# częściowo zasadny

# niezasadny



na treść wydanego  
orzeczenia, a to:

a) art. 410 k.p.k.  
poprzez oparcie  
rozstrzygnięcia  
jedynie na  
wybiórczych  
elementach  
ujawnionego w toku  
rozprawy materiału  
dowodowego i nie  
odniesienie się przy  
wydawaniu  
rozstrzygnięcia do  
treści wyjaśnień S.  
F. złożonych na  
etapie postępowania  
sądowego oraz  
zeznań D. C., W.  
P., K. B. i J.  
S., jak również do  
opinii biegłego z  
zakresu psychologii  
A. K., w sytuacji,  
gdy dowody te miały  
istotne znaczenie  
dla rozstrzygnięcia  
niniejszej sprawy;

b) art. 7 k.p.k.  
poprzez dowolną,  
nieobiektywną i  
niezgodną z  
zasadami  
doświadczenia  
życiowego oraz  
logiki ocenę  
zgromadzonego w  
sprawie materiału  
dowodowego nie  
opartą na  
całości kształcie  
ujawnionych w  
sprawie  
okoliczności,  
polegającą na  
odmowie nadania  
waloru  
wiarygodności

(wyjaśnieniom oskarżonego R. L. (1) w zakresie w jakim wskazywał on, iż przypisanego mu czynu dopuścił się jedynie z obawy o zdrowie i życie swoich rodziców

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia polegający na:

a) nieustaleniu, że oskarżony R. L. (1) dopuścił się popełnienia czynu zabronionego w poczuciu silnego lęku, zagrożenia i bezradności ze strony fikcyjnej grupy przestępczej;

b) nieustaleniu, iż oskarżony R. L. (1) został poddany przez S. F. kilkumiesięcznym intensywnym oddziaływaniom manipulacyjnym w wyniku których R. L. (1) uwierzył w istnienie organizacji przestępczej, która zleciła mu następnie wykonanie zadania polegającego na zaborze telefonu W. P. grożąc mu, iż w przeciwnym wypadku popełnione

	<p>zostaną na jego szkodę oraz osób mu najbliższych czyny zabronione:</p> <p>c) nieustaleniu, iż oskarżony R. L. (1) dopuścił się popełnienia czynu zabronionego w błędnym usprawiedliwionym przekonaniu, że działanie to uchyli bezpośrednio niebezpieczeństwo grożące życiu i zdrowiu osób mu najbliższych, którego nie można inaczej uniknąć.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p><b>Ad. 1 a i b</b></p> <p>Podniesiony przez obrońcę zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. nie może być uznany za słuszny. Sąd pierwszej instancji jak wynika z analizy pisemnego uzasadnienia wyroku dokonał oceny zebranych dowodów w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonych, zeznań pokrzywdzonej W. P. oraz wszystkich świadków mających</p>				

istotne wiadomości w sprawie. Nie można zgodzić się, iż oceniając zebrany materiał dowodowy sąd przekroczył uprawnienia wynikające z art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.k. Przepisy te, wyznaczają zasady oceny dowodów i przyznają sądowi prymat w zakresie takiego ukształtowania i ustalenia przebiegu zdarzenia by był zgodny z przeprowadzonymi w sprawie dowodami ocenionymi swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dopiero, gdy konkretne ustalenie faktyczne nie jest możliwe do przesądzenia w takim wypadku zastosowanie znajduje reguła określona w przepisie art. 5 § 2 k.p.k. i niejednoznaczne okoliczności nie są przedmiotem ustaleń faktycznych. Rzecz się jednak sprowadza do tego, że wątpliwości co do określonego faktu muszą powstać u organu procesowego

w tym wypadku Sądu, a nie po stronie oskarżonego czy jego obrońcy. W przedmiotowej sprawie jak wynika z pisemnego uzasadnienia, sąd pierwszej instancji bardzo wnikliwie przeanalizował wyjaśnienia oskarżonych, zeznania pokrzywdzonej jak również zeznania świadków D. C., W. P., K. B. i J. S., jak również odniósł się do opinii biegłego z zakresu psychologii A. K.. Swoje stanowisko, co do oceny tych dowodów zawarł w uzasadnieniu na stronie 11 - 13 , a w zakresie oceny stanu psychicznego R. L. na k. 8-9. Należy zgodzić się z taką oceną, gdyż mieści się ona w granicach zagwarantowanej sądowi swobodnej oceny dowodów. Sąd nie naruszył art. 410 k.p.k. , albowiem w formie procesowej uwzględnił wszystkie zebrane w sprawie dowody, a zatem opierał swoje ustalenia nie tylko na dowodach osobowych z wyjaśnień i zeznań, ale także co wynika z treści uzasadnienia ocenił

je w powiązaniu z dowodami materialnymi w szczególności z zaświadczeniami lekarskimi odnośnie odniesionych przez pokrzywdzoną obrażeń ciała i opiniami sądowo psychiatrycznymi i psychologicznymi oskarżonych. Zarzut nie odniesienia się przez sąd do zeznań wskazanych w zarzucie jest nieprawdziwy, skoro zarówno w podstawie faktycznej sąd meriti zeznania tych świadków przywołuje (zob. sekcja 1.1 uzasadnienia) jak również dokonuje ich rzeczowej oceny (zob. sekcja 2.1).

**Ad 2.**

Żaden z trzech podniesionych w zarzucie błędów w ustaleniach faktycznych nie jest słuszny. Przede wszystkim nie jest prawdą, że sąd meriti nie przyjął działania R. L. (1) w wyniku lęku i zagrożenia rodziny ze strony fikcyjnej grupy przestępczej. Przecież takie ustalenie zawarte jest w ustaleniu sądu, a wynika z dowodu

"zaświadczenie o udziale w terapii" k. 606 - 607. W sekcji 2.1 uzasadnienia sąd meriti napisał "zaświadczenie sporządzone zostało przez uprawniony podmiot, nie było kwestionowane przez strony, dlatego sąd nadał mu walor wiarygodności". Oznacza to, że takie ustalenia przyjął. Równie chybiony jest zarzut jakoby sąd meriti nie przyjął, że to S. F. wymyślił fikcyjną grupę przestępczą, w której działania wciągnął R. L.. Wynika to z ustaleń sądu wskazanych w uzasadnieniu k. 2-3. Natomiast rzeczywistość inna jest ocena tych faktów dokonana przez sąd meriti, zwłaszcza w konfrontacji z oceną obrońcy wskazaną w apelacji. Obrońca podkreślając te fakty konstruuje zupełnie nietrafną ocenę prawną zdarzenia, sprowadzającą się do ekskulpacji R. L. z powodu jego działania pod wpływem błędu, co do okoliczności wyłączającej odpowiedzialność (art. 29 k.k.). Z taką oceną działania tego oskarżonego

sluszenie nie zgodzil  
sie sad I instancji.  
Przepis ten wyklacza  
odpowiedzialnosc za  
przestepstwo  
dokonane pod  
wplywem  
usprawiedliwionego  
bledu co do  
okolicznosci  
wylaczajacej  
bezprawnosc lub  
wine. Okolicznosci  
wylaczajace wine to  
obrona konieczna,  
stan wyzszej  
koniecznosc, ryzyko  
nowatorskie, blad  
co do znamion  
czynu. Dwa ostatnie  
przypadki nalezy  
oczywiscie odrzucic.  
Oskarzony mial  
peina swiadosc  
jakiego czynu sie  
dopuszcza -  
wiedzial, ze dokona  
zaboru cudzego  
mienia przy uzyciu  
noza. Wykluczona  
jest takze obrona  
konieczna, to  
przeciez oskarzony  
dokonal ataku, a nie  
odpierał bezprawny  
bezposredni zamach  
na siebie lub  
jakiokolwiek inne  
dobro prawnie  
chronione.  
Wykluczyc nalezy  
takze stan wyzszej  
koniecznosc. Nie  
mozna bowiem  
chronic jednego  
dobra (np. rodziny)  
kosztem dobra innej  
osoby -  
pokrzywdzonej. Nie  
moze takze wchodzic



w grę błąd co do bezprawności działania. Oskarżony doskonale wiedział, że zabierając W. telefon postępuje wbrew prawu własności, a używając noża stwarza realne zagrożenie dla jej życia i zdrowia. Nadto, co słusznie rozważał sąd meriti, w żaden sposób nie można przyjąć (jak chce skarżący), że oskarżony działał w usprawiedliwionym błędzie co do wskazanych wyżej okoliczności wyłączających odpowiedzialność karną. By przyjąć, że błąd był usprawiedliwiony sprawca nie ma możliwości jego rozpoznania i uniknięcia. Taki przypadek w tej sprawie absolutnie nie zachodzi. Skoro oskarżony konsultował istnienie grupy przestępczej z rówieśnikami, którzy zresztą sugerowali mu, że jest "wkręcany", to swoimi wątpliwościami mógł podzielić się z osobami dorosłymi w domu, szkole lub z organami ścigania. Czyn karalny, którego dokonał

<p>nie był zdarzeniem nagłym (bez możliwości przemyślenia), przeciwnie był planowany i przygotowywany przez dłuższy czas. Dlatego błąd był nieusprawiedliwiony. Z przedstawionych wyżej powodów zarzut uznano za chybiony.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Mając powyższe zarzuty na uwadze, w oparciu o art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony popełniając czyn z art. 280 § 2 k.k. działał w warunkach art. 29 k.k. i tym samym uniewinnienie oskarżonego od popełniania zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec wykluczenia działania w warunkach art. 29 k.k. wniosek o uniewinnienie nie</p>			

mógł być uwzględniony.		
4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>		
4.1.	Nie stwierdzono występowania okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439§1 k.p.k., art. 440 k.p.k., art. 455 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. <b>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b>		
1.7. <b>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji w całości to jest w następującym zakresie :		
I. S. F. i R. L. (1) uznaje za winnych popełnienia		

czynu opisanego  
wyżej w części  
wstępnej wyroku tj.  
przestępstwa z art.  
280 § 2 k.k. i art. 157  
§ 1 k.k. w zw. z art.  
11 § 2 k.k. i za czyn  
ten na podstawie art.  
280 § 2 k.k. w zw. z  
art. 11 § 3 k.k. przy  
zastosowaniu art.60  
§ 1 i § 6 pkt. 2 k.k.  
wymierza im kary  
po roku pozbawienia  
wolności,

II. na podstawie art.  
69 § 1 i 2 k.k.  
w zw. z art. 70  
§ 2 k.k. wykonanie  
kary pozbawienia  
wolności orzeczonej  
wobec oskarżonego  
R. L. (1) warunkowo  
zawiesza na okres  
3 lat próby  
zobowiązując go w  
tym okresie , na  
podstawie art. 72  
§ 1 pkt 4 k.k.  
do kontynuowania  
nauki, a później  
wykonywania pracy  
zarobkowej,

III. na podstawie art.  
73 § 2 k.k. oddaje  
oskarżonego R. L.  
(1) w okresie próby  
pod dozór kuratora  
sądowego,

IV. na podstawie art.  
63 § 1 k.k. zalicza:

- S. F. na  
poczet orzeczonej  
kary pozbawienia  
wolności okres jego  
rzeczywistego  
pozbawienia

wolności w sprawie  
od dnia 03 stycznia  
2020 r. godz. 11:30  
do dnia 30 lipca  
2020 r. godz. 15:29,

- R. L. (1) na  
poczet orzeczonej  
kary pozbawienia  
wolności okres jego  
rzeczywistego  
pozbawienia  
wolności w sprawie  
od dnia 03 stycznia  
2020 r. godz. 11:00  
do dnia 07 stycznia  
2020 r. godz. 15:50,

V. na podstawie  
art. 46 § 1 k.k.  
orzeka od S. F. i  
R. L. (1) na rzecz  
pokrzywdzonej W.  
P. zadośćuczynienie  
za doznaną krzywdę  
wyrządzoną  
przestępstwem w  
kwotach po 2 500 zł,

VI. zwalnia  
oskarżonych od  
ponoszenia  
wyłożonych  
wydatków od chwili  
wszczenia  
postępowania w  
sprawie, zaliczając je  
na rachunek Skarbu  
Państwa oraz od  
ponoszenia opłaty.

Zwięźle o powodach  
utrzymania w mocy

Skoro zarzuty  
prokuratora i  
obrońcy  
oskarżonego R.  
L. okazały się

<p>nietrafne, to zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy. Nie zaszyły bowiem żadne okoliczności wskazane w art. 437§1 i 2 k.p.k. powodujące konieczność jego zmiany czy też uchylenia.</p>			
<p>1.8. <b>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. <b>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>			
<p>1.1.7. <b>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</b></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	nowo przewodu w całości		
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. <b>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>			
1.10. <b>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
<b>6. Koszty Procesu</b>			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym związanymi z apelacją prokuratora obciążono Skarb Państwa.	
III.	zwolniono oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a poniesionymi wydatkami obciążono Skarb Państwa. Podstawą jest art. 624§1 k.p.k. oraz okoliczność, że oskarżeni nie mają majątku, stałej pracy, a R. L. kontynuuje naukę.	
<b>7. PODPIS</b>		
<b>SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jerzy Skorupka SSA Jarosław Mazurek</b>		

1.11. <b>Granice zaskarżenia</b>	
Kolejny numer załącznika	1



Podmiot wnoszący apelację	Prokurator (...)w Ś.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia, co do obu oskarżonych		
<b>0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>0.1.1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. <b>zaskarżenia</b>	<b>Granice</b>	
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot apelację	wnoszący obrońca oskarżonego R. L. (1) adw. E. L.	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego, co do winy	
<b>0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>0.1.1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	zmiana